

Sygn. akt I NKRS 49/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania T. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2020 z dnia 28 października 2020 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 770 po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2021 r.

uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: KRS lub Rada) uchwałą nr (...)/2020 z dnia 28 października 2020 r., działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j.: Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS), nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej

Polskiej wniosku o powołanie T. S. (dalej: odwołujący się lub skarżący) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 770, zgłosił się T. S. – sędzia Sądu Okręgowego w W..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że zespół członków KRS, na posiedzeniu 26 października 2020 r., po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił kandydata, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na T. S. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani głosów „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) kandydatury T. S..

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada podkreśliła, że kandydat spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 365 ze zm.), jednakże nie podzieliła stanowiska zespołu i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie zostanie przedstawiony wniosek o powołanie T.S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Uzasadniając powyższe Rada wskazała m.in., że kandydat ukończył wyższe studia prawnicze z oceną bardzo dobrą, w roku akademickim 2002/2003 uzyskał Nagrodę Dziekana Wydziału Prawa i Administracji (...) dla najlepszego absolwenta, w 2011 r. ukończył studia doktoranckie i uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych, w okresie od 1 września 2000 r. do 31 sierpnia 2001 r. był zatrudniony jako nauczyciel w Zespole Szkół Rolniczych Centrum Kształcenia Ustawicznego w P., prowadząc zajęcia z zakresu prawa dla ekonomistów, od 1 października 2003 r. jest zatrudniony na Uniwersytecie (...) w W. jako pracownik naukowo-dydaktyczny (asystent, a następnie adiunkt). Ponadto Rada odnotowała, że w latach 2003-2006 kandydat odbył aplikację sądową (od 2004 r. etatową) w okręgu Sądu Okręgowego w W., a następnie złożył egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Z dniem 2 listopada 2006 r. został mianowany asesorem sądowym. Od 2 listopada

2006 r. do 23 kwietnia 2009 r. pełnił obowiązki orzecznicze w Sądzie Rejonowym w W., gdzie przydzielony został do pełnienia czynności służbowych w VIII Wydziale Gospodarczym, zaś 1 stycznia 2009 r. został przydzielony do orzekania w XVI Wydziale Gospodarczym tego Sądu. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 24 kwietnia 2009 r. kandydat został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w W., gdzie orzekał w XVI Wydziale Gospodarczym. Z dniem 16 maja 2011 r. został skierowany do orzekania w VIII Wydziale Gospodarczym i również od tego dnia powierzono mu pełnienie funkcji Zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału, którą sprawował do 12 lipca 2012 r. W latach 2011-2014 był delegowany do Sądu Okręgowego w W., gdzie orzekał w wymiarze 1 sesji w miesiącu w XVI Wydziale Gospodarczym. Z dniem 13 lipca 2012 r. powierzono mu funkcję Przewodniczącego VIII Wydziału Gospodarczego, którą sprawował do 15 marca 2014 r., kiedy to został powołany do pełnienia funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego w W. oraz skierowany do orzekania w XIII Wydziale Krajowego Rejestru Sądowego. Funkcję wiceprezesa sądu sprawował do 6 lutego 2018 r.

Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 7 października 2014 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W.. Orzekał w XVI Wydziale Gospodarczym tego Sądu. Następnie od 1 czerwca 2015 r. pełnił czynności orzecznicze w XXIII Wydziale Gospodarczym Odwoławczym. Począwszy od 19 stycznia 2015 r. kilkadziesiąt razy był delegowany w celu uzupełnienia składu, do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w (...) w I Wydziale Cywilnym oraz w VII Wydziale Gospodarczym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości, został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w (...), na okres od 1 stycznia 2019 r. do 30 czerwca 2019 r. Delegacja ta została przedłużona na okres kolejnych 6 miesięcy, tj. do 31 grudnia 2019 r. Ponadto Rada odnotowała, że kandydat brał udział w konferencjach naukowych, jest autorem publikacji naukowych, prowadzi zajęcia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) w W. – w zakresie prawa handlowego i prawa upadłościowego, a także zajęcia w Szkole (...) w W. w ramach studiów podyplomowych z zakresu prawa spółek. Dodatkowo kandydat jest członkiem Kolegium Redakcyjnego M. oraz uczestniczy w szkoleniach.

Rada podkreśliła również, że zgodnie z ocenami kwalifikacji, pracę T. S. należy ocenić bardzo dobrze, zarówno jeżeli chodzi o poziom orzecznictwa, jak i stopień załatwialności. W opinii sędzi wizytator, kandydat jest wyróżniającym się orzecznikiem, który „świetnie” opanował technikę pracy sędziego orzekającego w sprawach drugoinstancyjnych, wykazuje predyspozycje do pracy w składach zawodowych przy rozpoznawaniu środków odwoławczych od orzeczeń sądów niższego rzędu. Drugi sędzia wizytator wyraził zaś opinię, że kandydat jest osobą bardzo dobrze zorganizowaną, bardzo pracowitą i wartościową, dotychczas bezkolizyjnie łączącą pracę sędziego z dodatkowymi zajęciami związanymi z jego pracą naukowo-dydaktyczną.

Rada ponadto odnotowała, że zarówno Przewodnicząca Wydziału XXIII Gospodarczego Sądu Okręgowego w W., jak i Wiceprezes tego Sądu w złożonych do akt opiniach służbowych podkreślali, że kandydat prezentuje wysoki poziom wiedzy, doskonałą znajomość poglądów nauki prawa, orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Jest pracowity, potrafi współpracować w zespole, jest doskonale zorganizowany i systematyczny. Rada uwzględniła również okoliczność, że dodatkowe zajęcia dydaktyczne kandydata w żaden sposób nie kolidowały z wypełnianiem przez niego obowiązków orzecznich.

W dalszej części uzasadnienia Rada podkreśliła, że uwzględniła rodzaj posiadanego przez kandydata wykształcenia i jego przygotowanie do wykonywania zawodu sędziego. Rada zwróciła uwagę na dążenie kandydata do podnoszenia kwalifikacji, aktywność dydaktyczną oraz liczne publikacje. Ponadto, zgodnie z treścią uzasadnienia, Rada uwzględniła stanowisko Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), które na posiedzeniu 24 września 2020 r. zaopiniowało kandydaturę T. S. jednogłośnie pozytywnie z wyróżnieniem.

Uwzględniając powyższe Rada, po dokonaniu całościowej oceny kandydatury T. S. uznała, że jest on dobrym kandydatem, niemniej w przedmiotowej procedurze niespełniającym łącznie wszystkich kryteriów w stopniu uzasadniającym przedstawienie jego kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

Zgodnie z treścią uchwały powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 28 października 2020 r. na T. S. oddano

6 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

T.S. wniósł odwołanie od powyższej uchwały w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). Odwołujący się zaskarżył uchwałę w całości zarzucając jej:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:
 - a) art. 327¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz.U. 2020, poz. 1575 ze zm.; dalej: k.p.c.) oraz art. 42 u.KRS poprzez wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia zaskarżonej uchwały, niewskazanie okoliczności, którymi kierowała się Rada przy podejmowaniu uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...);
 - b) art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, a także z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego, przede wszystkim poprzez:
 - niewskazanie kryteriów, jakimi kierowano się przy podjęciu uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...),
 - nieuwzględnienie stanowiska zespołu, w tym jego argumentacji wyrażonej na posiedzeniu plenarnym Rady 28 października 2020 r.;
 - c) art. 35 u.KRS poprzez jego błędne zastosowanie przy ocenie stanowiska zespołu członków KRS w sytuacji, gdy przepis ten nie miał zastosowania w rozpatrywanej sprawie, albowiem zgodnie z jego literalnym brzmieniem dotyczy konkursu, w którym na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, podczas gdy w konkursie ogłoszonym

w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 770 zgłosił się tylko jeden kandydat, co skutkowało wydaniem uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...);

2. obrazę prawa materialnego tj.:

- a) art. 2 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasady zaufania obywatela do państwa, będącej elementem zasady demokratycznego państwa prawnego, w wyniku niewskazania jakichkolwiek okoliczności przemawiających za nieprzedstawieniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), mimo iż Rada uznała, że spełnia on wszystkie kryteria wyboru i jest dobrym kandydatem;
- b) art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie zasady równego traktowania przez władze publiczne i nieprzedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), mimo iż w innym konkursie, w toku tego samego posiedzenia Rady 28 października 2020 r., jak również na posiedzeniu Rady 11 września 2020 r., podjęto uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie innego kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), mającego analogiczne doświadczenie zawodowe i dorobek orzeczniczy;
- c) art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie prawa obywatela korzystającego z pełni praw publicznych w postaci dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały, jako podjętej z rażącym naruszeniem przepisów prawa i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

Artykuł 42 ust. 1 u.KRS nie określa wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS. Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19 oraz z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20). Celem uzasadnienia jest wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13).

Z istoty demokratycznego państwa prawnego (art. 2 i 7 Konstytucji RP) wynika obowiązek stosowania przez wszystkie organy państwa rzetelnych i transparentnych procedur. Rzetelność i transparentność procedur przejawia się m.in. w uzasadnieniach rozstrzygnięć, które realizują ważne funkcje, w tym wymuszają samokontrolę organu, który musi wykazać, że rozstrzygnięcie jest materialnie i formalnie prawidłowe oraz odpowiada wymogom sprawiedliwości; dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem; służy indywidualnej akceptacji rozstrzygnięcia; umacnia poczucie zaufania społecznego i demokratycznej kontroli nad organami władzy; wzmacnia bezpieczeństwo prawne; jest podstawą kontroli zewnętrznej w szczególności sprawowanej przez sądy krajowe, a także sądy międzynarodowe (zob. wyroki TK: z 16 stycznia 2006 r., SK 30/05; z 30 maja 2007 r., SK 68/06; z 31 marca 2005 r., SK 26/02; postanowienie TK z 11 kwietnia 2005 r., SK 48/04).

Uzasadnienie uchwały pełni zatem nie tylko funkcje procesowe, ale buduje autorytet organów państwa i kształtuje zewnętrzne przekonanie o sprawiedliwości procedur i podejmowanych rozstrzygnięć. Nawet bardzo szczególna pozycja ustrojowa niektórych organów państwa, jak Krajowa Rada Sądownictwa, nie usprawiedliwia sporządzania uzasadnień, które tylko pozornie realizują swoje funkcje. W żadnym też razie kolegialny charakter organu albo przyjęta metoda podejmowania decyzji (np. tajne głosowanie czy objęta tajemnicą narada sędziowska) nie zwalnia organu z obowiązku rzetelnego uzasadnienia rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy uznaje za zasadny podniesiony przez odwołującego zarzut naruszenia art. 327¹ k.p.c. oraz art. 42 ust. 1 u.KRS. Z uzasadnienia uchwały jednoznacznie wynika, że odwołujący spełnił wszelkie wymagania ustawowe (k. 5, 8, 9), w tym część w stopniu bardzo dobrym lub wyróżniającym. Pomimo tego Rada uznała, że w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym nie spełnia on kryterium wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie. Innymi słowy Rada uznała, że odwołujący spełnia, a jednocześnie nie spełnia kryteriów wyboru. Tym samym uzasadnienie uchwały narusza jedno z najwyższych praw myślenia – zasadę sprzeczności, zarówno w jej ontologicznym ujęciu: „to samo nie może zarazem przysługiwać i nie przysługiwać pod tym samym względem”, jak i logicznym: „najpewniejsza to z wszystkich zasad, że sądy sprzeczne nie są zarazem prawdziwe” lub „nie jest dopuszczalne zarazem twierdzić i zaprzeczać”.

Ponadto podejmując uchwałę, Rada w istocie jej nie uzasadniła. Sąd Najwyższy, na podstawie uzasadnienia skarżonej uchwały, nie jest bowiem w stanie odtworzyć rozumowania, które doprowadziło do jej podjęcia. Po przytoczeniu okoliczności podlegających ocenie i jednoznacznym stwierdzeniu, że kandydat spełnia wszystkie przewidziane prawem kryteria, Rada podjęła uchwałę o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jego powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). Jedyne okoliczności, które nie wprost nawiązują do decyzji Rady, to: „prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom, na podstawie których podejmuje uchwałę”, a także uwaga: „od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji” (k. 8). Nie negując powyższego, zauważyć jednak należy, że powyższe nie unieważnia obowiązku uzasadnienia konkretnej decyzji, w szczególności wyjaśnienia w jaki sposób okoliczności sprawy, w powiązaniu z niekwestionowanymi kompetencjami

Rady, przełożyły się na treść uchwały. Sama deskrypcja zgromadzonego w sprawie materiału nie odpowiada ani konotacji nazwy „uzasadnienie”, ani celom uzasadnienia wskazanym powyżej.

Za zasadny ponadto uznać należy zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS. Jak wskazano powyżej, przytoczenie okoliczności, branych pod uwagę przez Radę, bez wskazania ich związku z treścią uchwały, w szczególności w sytuacji, gdy zasady logicznego myślenia i doświadczenie życiowe, na podstawie opisanego w uzasadnieniu uchwały materiału, *prima facie* nie wykluczają możliwości podjęcia uchwały o odmiennej treści, nie jest równoznaczne z wszechstronnym rozważeniem sprawy. Zgodnie z treścią leksykalną termin „rozważyć” znaczy tyle, co „uważyć się nad czymś zastanowić”. Z uzasadnienia uchwały powinno więc jednoznacznie wynikać, że Rada podjęła uchwałę po uważnym namyśle. Za odpowiednik uważnego namysłu nie można zaś uznać przytoczenia faktów bez ich analizy. Skarżona uchwała nie zawiera przy tym żadnych wątków analitycznych. Rację zatem ma skarżący, że pomimo przytoczenia określonych okoliczności, w świetle decyzji Rady, z uzasadnienia nie wynika jakimi w istocie kierowano się kryteriami przy podejmowaniu uchwały, a także dlaczego nie uwzględniono stanowiska zespołu Rady. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 29 lipca 2019 r., I NO 89/19, a Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podtrzymuje ten pogląd, niewskazanie konkretnych kryteriów i niewyjaśnienie sposobu ich zastosowania przy podejmowaniu przez Radę decyzji o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącego do pełnienia urzędu uniemożliwia Sądowi Najwyższemu właściwą kontrolę zaskarżonej uchwały, zarówno w aspekcie dopełnienia przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy (art. 33 ust. 1 u.KRS), jak i z punktu widzenia poszanowania wynikających z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasad, w szczególności wynikającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady ochrony zaufania obywatela do państwa, a także wynikającej z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady jednakowych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych.

Odnosząc się do ostatniej ze wskazanych zasad, słusznie podkreśliła Rada, że „art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje każdemu obywatelowi

prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantując jednak przyjęcia do tej służby. Jego stosowanie wymaga zapewnienia równych szans w dostępie do służby i stosowania jasnych oraz przejrzystych kryteriów oceny kandydatów” (k. 32). Jednakże, jak wskazano powyżej, z treści zaskarżonej uchwały nie tylko nie wynika, że Rada zastosowała jasne i przejrzyste kryteria oceny odwołującego, ale w istocie nie istnieje możliwość zrekonstruowania faktycznie zastosowanych przez Radę kryteriów, których ocena przełożyła się na treść zaskarżonej uchwały.

Za bezzasadny Sąd Najwyższy uznaje natomiast zarzut naruszenia art. 35 u.KRS poprzez jego błędne zastosowanie. Odwołujący się słusznie wskazał, że przywołany przepis dotyczy sytuacji, w której na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat. W takiej sytuacji, zgodnie z dyspozycją art. 35 ust.1 u.KRS, zespół zobligowany jest do opracowania listy rekomendowanych kandydatów kierując się kryteriami wskazanymi w art. 35 ust. 2 u.KRS. W przypadku analizowanego postępowania konkursowego zespół, z przyczyn obiektywnych, nie sporządził ani sporządzić nie mógł listy kandydatów, o której mowa w art. 35 ust. 1 u.KRS. Pomimo więc wskazania w uzasadnieniu uchwały, że „zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS” (k. 5) stwierdzić należy, że zespół w istocie nie zastosował tego przepisu w zakresie wymogu sporządzenia listy kandydatów. Z faktu niezastosowania wskazanego przepisu w określonym wyżej zakresie, pomimo przywołania w uzasadnieniu uchwały art. 35 u.KRS, nie można wywodzić wniosku o jego zastosowaniu, w tym błędnym zastosowaniu. Rozumowanie takie naruszałby wskazaną wyżej zasadę sprzeczności. Ponadto zważyć należy, że w świetle uzasadnienia uchwały, prawdopodobny jest wniosek, że zespół Rady, dokonując jednoznacznie pozytywnej oceny kandydatury odwołującego, kierował się w szczególności kryteriami określonymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, które następnie powinny zostać wzięte pod uwagę przez Radę.

Za bezzasadny Sąd Najwyższy uznaje również zarzuty naruszenia art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Kwestią niedyskusyjną jest, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 770, zgłosił się jeden kandydat –

T. S.. Rację przy tym ma Rada, że „procedura wyboru kandydata na stanowisko sędziego ma charakter konkursowy. Każde postępowanie nominacyjne oparte jest na innych materiałach, zaś Rada dokonuje oceny kandydatów w granicach danej sprawy. To, jakie kryteria zostaną zastosowane zależy od stanu faktycznego sprawy (...). Zatem w niektórych konkursach decydującym kryterium może być przykładowo wynik głosowania kolegium sądu i zgromadzenia ogólnego sędziów, a w innych (...) ocena kwalifikacyjna” (k. 33). Konsekwentnie oceniając czy Rada, podejmując zaskarżoną uchwałę, naruszyła ustawę, nie istnieje możliwość porównywania różnych postępowań konkursowych, nawet jeśli dotyczyły one analogicznych stanowisk. W realiach niniejszej sprawy nie można więc stwierdzić, że doszło do naruszenia zakodowanej w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady równego traktowania przez władze publiczne, gdyż zakłada ona, nieposiadające ustawowych podstaw, odmienne traktowanie podmiotów znajdujących się w tej samej sytuacji. Skoro w postępowaniu przed Radą brał udział jeden kandydat logicznie wykluczona jest możliwość stwierdzenia, że zastosowano w odniesieniu do niego negatywnie różnicujące kryteria względem innych kandydatów.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa.